

opusdei.org

Una crida a servir Déu "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells
Gorina (1915-2002), publicat per
l'editorial La Formiga d'Or.

11/01/2011

L'avenç de l'exèrcit alemany per
Rússia havia estat, al començament,
imparable. L'exèrcit roig havia hagut
de recular fins a Moscou. Però a
començament de desembre de 1941,
s'havien produït dos fets que havien
de donar del tot la volta als

esdeveniments: l'agressió del Japó als Estats Units i a tot el sud-est asiàtic, i la incapacitat de l'exèrcit alemany d'entrar a la capital russa. La constatació de les limitacions nazis, juntament amb les primeres respostes contundents dels EUA als japonesos –bombardeig de Tòquio, batalles de Midway i Guadalcanal– i dels aliats als nazis –contraofensiva al nord d'Àfrica–, posaven de manifest que la guerra encara podia prendre un altre rumb.

Però tan segura semblava abans, el mes de juliol del 41, la desfeta soviètica, que a Espanya s'organitzà la *División azul*. Serrano Súñer, ministre d'afers exteriors, havia fet una crida encesa, explicant que Rússia era “culpable de la nostra guerra civil” i “culpable de la mort de José Antonio, el nostre fundador”, i, per tant, que “l'extermini de Rússia és exigència de la història i de l'avenir d'Europa”.

Catorze mesos després, l'octubre del 42, Franco destituïa Serrano Súñer, amb la qual cosa es començava a palesar el gir que volia donar a les seves relacions externes, d'acord amb els nous aires que semblaven bufar a l'escenari internacional.

Jo havia reprès la feina a l'hospital Clínic, després de l'excedència que havia demanat per anar a Heidelberg.

Va ser al cap de ben poc que vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei. Fou el dia del meu sant –sempre he celebrat com a patró sant Ildefons, el 23 de gener, i no sant Alfons Maria de Liguori–, que vaig prendre aquella decisió lliure, i llargament meditada.

Vaig anar a demanar consell, això sí, al meu amic Raimon Panikkar. Li vaig explicar que, des de feia algun temps, sovint em trobava pensant que havia de ser de l'“Obra”, i convençut que algun dia ho seria,

però que fins ara no havia tingut la por característica que normalment es té quan un s'enfronta, de debò, a una decisió que l'afecta personalment. Abans era com una cosa llunyana: ara era molt propera, la veia com una situació gairebé indefugible. El pas em causava certa prevenció, també, perquè feia temps que estava desconnectat de la gent de l'Opus Dei. I volia una confirmació.

En Raimon era molt rotund i, mentre xerràvem, m'anava resolent totes les dificultats. Em va deixar clar que, en efecte, “lo meu” era ser membre de l'Opus Dei, lliurar fins i tot la possibilitat de casar-me, per tal de seguir Déu més de prop i de formar una altra família, posant-me totalment a disposició de les necessitats de l’“Obra”.

Una vocació, una crida, és difícil de definir de manera teòrica: sempre és una història personal. Jo –ja ho he

explicat— no havia vist fins aleshores
gens clara la possibilitat d'un
lliurament total a Déu, que impliqués
tota la meva vida. Em sentia cridat a
romandre al món i sense
compromisos, com li havia dit
clarament a Múzquiz aquell vespre a
la Rambla, el mes de febrer o març
de feia tres anys. M'agradava estar
ficat a tot arreu. Ara bé, de sobte,
quan menys m'ho esperava, totes les
il·lusions de la meva vida, i totes les
dades amb les quals jugava sempre
quan em plantejava com hauria de
ser el meu futur, i les meves ànsies
d'independència, i la necessitat de
comptar amb Déu, es van ajuntar,
com en un trenca-closques fins
aleshores incompres, i van
cristal·litzar en una vocació. Vaig
veure de manera clara, i sense que
ningú m'ho recordés, una cosa que
fins aleshores no veia: que a l'Opus
Dei tot allò era possible. I em vaig
sentir cridat.

Era com l' enamorament sobtat, però radical i definitiu, que pots sentir vers una noia que ja fa anys que et volta i a la qual no has fet gaire cas: ella és, fins aleshores, només com una amiga, com una bona companya d'aventures. I, tot d'un plegat, esdevé el centre de la teva vida.

No m'hi vaig resistir. I ningú no m'havia pressionat, ni de lluny. Els bons consells d'en Raimon els vaig anar a cercar jo mateix. Només sé – ho he sabut després – que el fundador de l'“Obra”, el qui des d'aleshores seria per a mi “el Pare”, ja sense precaucions, pregava per mi des d'aquell primerencontre circumstancial a Terol, l'any 38, i més encara des dels successos de feia dos anys.

Quina pressió, quina coacció pot exercir la pregària d'un tercer? Humanament, cap. Des del punt de vista espiritual, ja es veu que molta.

“El Pare”. Ara descobria amb una nova llum que ell era de debò un pare, i que l’“Obra” era una família. Com es pot descriure una família? Una família de persones adultes, on cadascú fa la vida professional pel seu compte, on cadascú té les seves idees i els seus projectes propis, que no comprometen els altres, i alhora se sent lligat als altres membres de la família per uns llaços espirituals.

No descarto, d'altra banda, que aquella preocupació social manifestada en la tasca al barri del Bon Pastor, hagués preparat el camí. L'amor als altres és la porta de l'amor a Déu, i a l'inrevés. Ho deia santa Teresa a les seves monges, molt ben dit: «que estimem Déu, no es pot saber (tot i que hi hagi indicis grans per entendre que l'amem), però l'amor del proïsme, sí. I estigueu certes que mentre més avanceu en aquest, més ho feu en l'amor de Déu; perquè és tan gran el que Sa Majestat

ens té, que en pagament del que tenim al proïsme farà que creixi de mil maneres el que tenim a Sa Majestat.»

Jo sabia que, un cop decidit, el que havia de fer era escriure al fundador, demanant-li l'admissió en aquella família. Si m'admetien, a partir d'aquell moment seria també la meva família.

L'endemà d'aquell 23 de gener de 1943, dia que la meva decisió ja fou ferma, entrava de guàrdia al Clínic. No volia endarrerir més l'assumpte, i vaig trucar des del Clínic al Rafael Termes, comunicant-li que havia escrit una carta a mossèn Escrivà i demanant-li què n'havia de fer. Calia fer-ho així, a través de l'autoritat local de l'“Obra”, perquè lògicament jo quedaria adscrit al centre de l'Opus Dei de Barcelona, i era en Rafael, com a director, qui primer havia d'acceptar la meva petició,

abans de fer-la arribar al “president general” de l’Opus Dei.

I en Termes es presentà a l’hospital de seguida. Em preguntà si havia actuat amb tota llibertat, i si comprenia l’abast d’aquell pas. Si ell no hagués vist amb claredat la fermesa dels meus raonaments, jo no hauria pogut incorporar-me a l’Opus Dei. De tota manera, penso, em semblava evident que no hi havia cap perill que la meva decisió fos precipitada. En Rafael recollí la carta per trametre-la de seguida a Madrid.

Això, la manera laica d’organitzar-se l’“Obra”, era també una raó de pes a favor de la meva decisió. Hi havia un mínim de jerarquia ministerial, certament, però era només l’estrictament indispensable en una institució catòlica que havia de formar part de l’estructura jeràrquica de l’Església: i ja se sap, que l’Església descansa en l’autoritat

concedida per Jesucrist als apòstols i als seus successors. El fundador, doncs, dirigia l'“Obra” en les línies generals, i a cada país tindria, quan hi haguessin altres capellans, un representant seu, també sacerdot, com a vicari. Però a escala local, l'autonomia organitzativa i la capacitat de decisió ordinària corresponia al director del centre, que era un laic amb un consell consultiu i executiu format per un mínim de dos laics més: el sotsdirector (que podia ser més d'un) i el secretari. Els capellans, a nivell local, no tindrien funcions d'autoritat, sinó sols d'assessorament. I també els altres col·laboradors immediats del fundador que no haguessin de ser preveres per la substància del seu càrrec, serien sempre laics. Ara, de fet, eren laics tots els seus col·laboradors, i l'“Obra” estava a punt d'aconseguir la primera aprovació d'abast universal,

concedida per la Santa Seu. Els capellans calien, és clar, i eren tan fonamentals com en tota altra institució catòlica, però els àmbits de decisió corrents, els que afectaven a la vida de cada dia, corresponien a laics. I això ja estava aprovat a nivell diocesà, i ben aviat ho estaria –no tenia cap dubte que seria així– a nivell de tota l'Església.

I al damunt de tot això, de més a més, l'àmbit d'influència de l'“Obra” en la vida de cada un dels membres abastava exclusivament les qüestions religioses. L'Opus Dei només ens demanava que lluitéssim per viure una vida plenament cristiana, sense donar-nos cap directriu sobre la manera de fer la feina, sense intentar coordinar les activitats professionals de cadascú, sense servir-se en cap cas dels càrrecs que alguns poguessin exercir. Cadascú s'havia de formar autònomament la pròpia consciència, i actuar amb completa

llibertat personal. És més, deia mossèn Escrivà amb tota l'energia, si mai algú intentava servir-se de l'Opus Dei, des de dins, per a fins temporals, que l'expulséssim sense contemplacions. (Gràcies a Déu, que jo sàpiga, això no ha passat mai.) Tot plegat, ja dic, també va pesar a la balança on jo vaig posar els pros i els contres d'una decisió que afectava radicalment tota la meva vida.

Un cop fet el fet, vaig dir-ho a alguna gent. Entre d'altres, al pare Lamolla, que rebé la notícia amb una expressió d'especial alegria:

–Et felicito, et felicito de debò. Això és el que havies de fer.

I va afegir, com sempre:

–Que siguis un bon metge.

Es veu que fins aleshores, amb la meva afició a ficar el nas a tot arreu, el pare Lamolla tenia por que em

comprometés amb alguna aventura poc adient per a la meva manera de ser. Ell veia molt clara la meva laïcitat.

Era el 24 de gener de 1943. Tenia vint-i-set anys.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/una-crida-
a-servir-deu-memoria-ingenua/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/una-crida-a-servir-deu-memoria-ingenua/)
(25/08/2025)